

Слънцето

(Коледенъ разказъ)

Голѣмо нещастие се бѣше случило съ една стара овца. Тя тичаше изъ поляната и жално блѣеше отъ цѣло гърло:

— Охъ, о-о-охъ, майчице! — викаше тя, като се озърташе наоколо и отчаяно махаше глава на всички страни.

— Какво има? Какво се е случило? — се питаха полскитѣ цвѣтя, разбудени отъ жалнитѣ ридания на старата овца.

— Чакай, чакай, овчице! Какво ти се е случило? — попита маргаритката, като се отърси отъ току що падналата по листцата ѝ роса.

— Остави се, остави се, миличко! Голѣмо нещастие ме постигна!

— Че какво, какво има?

— Чедото ми, агънцето ми... Не сте ли го виждали тждѣва?

Маргариткитѣ, покъртени отъ скръбъта на старата овца, съ съжаление отговориха, че не сж виждали чедото ѝ.

— Майко, майчице! Стана нѣщо съ това палаво агне! Охъ, о-о-охъ! Какво не съмъ му думала, какъ